

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 411/2013-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. F. B., B., zastúpeného advokátom JUDr. E. P., B., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj § 1, 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 4 Er 317/2011-60 z 13. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Ing. F. B. (podanie z 24. januára 2013) o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

2. Podanie Ing. F. B. z 10. februára 2013 označené ako „*Ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky*“ o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 28. januára 2013 doručené podanie Ing. F. B. (ďalej len „sťažovateľ“) z 24. januára 2013 označené ako „*Ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky*“. Toto podanie neobsahovalo žiaden petit, vyplývalo z neho to, že uznesením Okresného súdu Bratislava I

(ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 Er 317/2011-60 z 13. novembra 2012 boli zamietnuté námietky sťažovateľa proti exekúcii, námietky proti trovám exekúcie i návrh na odklad exekúcie vedenej proti nemu na návrh oprávnenej – Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky – na vymoženie pokuty uloženej mu rozhodnutím Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) a prislúchajúcich trov konania. Toto uznesenie sťažovateľ prevzal 26. novembra 2012.

Na odôvodnenie sťažnosti sťažovateľ uviedol (len) toto:

«Tým, že nemôžem proti tomuto rozhodnutiu (t. j. uzneseniu okresného súdu, pozn.) podať opravný prostriedok došlo k porušeniu mojich ústavných práv najmä môjho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Porušenie mojich práv v tomto súdnom konaní opieram aj o odlišné rozhodnutie OS Bratislava I. v inom konaní, ale týkajúce sa rovnakého prípadu (rovnakej exekúcie 2Er 1553/2010-5, len za iné obdobie), kedy súd rozhodol môj prospach - povinného a nevyhovel návrhu oprávneného Kancelárii Národnej rady Slovenskej republiky... V tomto rozhodnutí bolo v poučení uvedené, že je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, čo aj navrhovateľ využil a odvolal sa na Krajský súd.

Z uvedeného postupu riešenia dvoch rovnakých prípadov na rovnakom súde (na OS Bratislava I.) aj rovnakých účastníkov, keď bol výsledok súdneho konania v môj neprospech „nemám možnosť opravného prostriedku“, pričom druhý účastník mal možnosť opravného prostriedku, jednoznačne svedčia o odlišnom uplatňovaní práva na spravodlivé súdne konanie.

Obe exekučné konania sp. zn 4 Er 317/2011 a 2Er 1553/2010 sa týkajú pôvodných Rozhodnutí Výboru... č. VP/18/09-K z 09. 12. 2009 a VP/48/09-K z 3. 12. 2008 spolu s opravným rozhodnutím VP/48/09-K/E z 23. 11. 2009 o uložení pokuty verejnému funkcionárovi – živnostníkovi.

Za porušovanie mojich ľudských práv týmito vyššieuvedenými rozhodnutiami Výboru... som podal sťažnosť proti Slovenskej republike do Štrasburgu, kde je v konaní pod číslom sťažnosti 28341/10 - sp. zn: ECHR-LSvk 1.1R MIB/ZKO/apu.»

Na záver sťažovateľ dodal, že ďalšie skutočnosti a dôkazy doplní do 15 dní.

2. Následne 15. februára 2013 bolo ústavnému súdu doručené ďalšie podanie sťažovateľa z 10. februára 2013 označené ako „*Ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky*“. V úvode tohto podania sťažovateľ uvádza, že ním ústavnému súdu predkladá svoju sťažnosť z 24. januára 2013 doplnenú o nové skutočnosti v plnom znení.

2.1 V texte tohto podania sťažovateľ podrobnejšie opisuje svoje námietky proti napadnutému uzneseniu okresného súdu. Ich podstatou je tvrdenie, že okresný súd sa nevyrovnal s jeho námietkou proti oprávneniu oprávnenej navrhnúť predmetnú exekúciu, keďže toto oprávnenie má podľa čl. 11 ods. 4 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov patriť len výboru. Poukazoval pritom na konanie v inej veci (žaloba štátu proti sťažovateľovi o zaplatenie úrokov z omeškania z pokuty). Odlišné posudzovanie jeho veci podľa neho spôsobilo právnu neistotu. Ďalej okresný súd podľa sťažovateľa nerozhodol o jeho návrhu na zastavenie exekúcie, čím mu uprel právo podať proti svojmu uzneseniu odvolanie.

2.2 V závere tohto podania sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal takýto nález:

«1/ „*Postupom Okresného súdu Bratislava I. v právnej veci 4Er 317/2011-60... zo dňa 13. 11. 2012 došlo k porušeniu práva účastníka Konania, povinného (t. j. sťažovateľa, pozn.)... na poskytnutie spravodlivej ochrany práv zaručeného v § 1, 2, 3 O. s. p., ako aj čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy... a čl. 1 a 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*“.

2/ *Rozsudok (správne má byť uznesenie, pozn.) Okresného súdu Bratislava I. v právnej veci 4Er 317/2011-60... zo dňa 13. 11. 2012 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.*»

3. Podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) môže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý bol podaný oneskorene alebo ktorý je zjavne neopodstatnený.

4. Ústavný súd sa predovšetkým zaoberal tým, ako posúdiť [§ 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde] podania sťažovateľa. Prvé podanie z 24. januára 2013 je nepochybne sťažnosťou v zmysle čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Z obsahu druhého podania z 10. februára 2013 je zrejmé, že sťažovateľ ním sčasti odstraňuje nedostatky pôvodnej sťažnosti (doplnenie petitu) a podstatne rozširuje sťažnostné body (teda svoje námietky proti napadnutému uzneseniu okresného súdu). Jeho posúdeniu ako samostatnej sťažnosti bráni jednoznačne prejavená vôľa sťažovateľa v úvode, že má ísť len o doplnenie nových skutočností. Ústavný súd preto dospel k záveru, že toto podanie treba sčasti posudzovať ako zmenu sťažnosti (§ 95 OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde), hoci bola podaná ešte pred prijatím pôvodného podania na ďalšie konanie.

5. K podaniu z 24. januára 2013:

5.1 Ústavný súd v prvom rade poukazuje na to, že toto podanie samo osebe nespĺňa ustanovené náležitosti, najmä neobsahuje sťažnostný návrh (petit), ako to požaduje ustanovenie § 20 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ však tento nedostatok v ďalšom podaní odstránil.

5.2 V sťažnosti z 24. januára 2013 sťažovateľ vzniesol jedinou námietku, a to porušenie jeho práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neexistenciou odvolania proti napadnutému uzneseniu okresného súdu. Napadnuté uznesenie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom je v zmysle § 202 ods. 2 OSP odvolanie proti uzneseniam zásadne vylúčené, pokiaľ nie je osobitne pripustené. Vzhľadom na to, že Exekučný poriadok v ustanovení § 50 ods. 4

pripúšťa odvolanie len proti uzneseniu, ktorým sa námietkam vyhovel, a podobne v ustanovení § 56 ods. 7 pripúšťa odvolanie len proti uzneseniu, ktorým bol povolený odklad exekúcie, možno *a contrario* uzavrieť, že proti uzneseniu zamietajúcemu námietky proti exekúcii a nepovoľujúcemu odklad exekúcie odvolanie nie je prípustné. Pre uznesenie zamietajúce námietky proti trovám exekúcie je to ustanovené aj v § 201 ods. 2 druhej vete Exekučného poriadku.

Ústavný súd už vyslovil, že všeobecný súd v zásade nezasiahne do základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná spôsobom ustanoveným zákonom, keďže práve to je obsahom označeného základného práva (porov. napr. I. ÚS 64/2012, bod 22, II. ÚS 193/2013, časť II.1). Z uvedených ustanovení Exekučného poriadku zreteľne vyplýva neprípustnosť odvolania proti uzneseniu okresného súdu, ktoré sťažovateľ napáda.

5.3 Pokiaľ má sťažovateľ ústavnoprávne výhrady k zákonnej úprave Exekučného poriadku, má možnosť sa obrátiť na súd s návrhom na prerušenie konania a podanie príslušného návrhu ústavnému súdu [čl. 144 ods. 2 ústavy, § 109 ods. 1 písm. b) OSP], čomu nebráni ani ustanovenie § 36 ods. 6 Exekučného poriadku (porov. meritórne prerokovanie veci sp. zn. PL. ÚS 111/2011, č. 1/2012 Zb. ÚS). Treba však podotknúť, že legitimovaným na podanie takého návrhu by nebol okresný súd, ktorý sťažovateľa len poučuje o prípustnosti opravného prostriedku, ale len odvolací súd, ktorému by sťažovateľ adresoval svoje odvolanie a ktorý by ho v dôsledku zákonnej úpravy mal odmietnuť. Len u odvolacieho súdu by totiž prichádzalo do úvahy použitie uvedených vylučujúcich ustanovení v prerokovávanej veci v zmysle čl. 144 ods. 2 ústavy. Okresný súd tak nemal inú možnosť, než sťažovateľa v zmysle zákona poučiť o neprípustnosti odvolania. Takéto poučenie tak nemôže predstavovať zásah do základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy (porov. podobne II. ÚS 128/2011, č. 101/2011 Zb. ÚS).

5.4 Pokiaľ ide o námietku odlišného posúdenia prípustnosti odvolania v inom konaní medzi rovnakými účastníkmi, je táto odlišnosť dôsledkom toho, že v konaní sp. zn. 2 Er 1553/2010 okresný súd uznesením z 11. apríla 2012 námietkam sťažovateľa vyhovel. Proti takému uzneseniu však prípustnosť odvolania vyplýva priamo z už citovaného

ustanovenia § 50 ods. 4 Exekučného poriadku. Zjavne je preto dôvodom zásahu do práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy priamo zákon, nie uznesenie súdu, ktoré ho v poučení reprodukuje. Preto možno odkázať na argumentáciu v predchádzajúcom bode 5.3 a netreba sa vôbec zaoberať otázkou, či obsahom základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy vôbec môže byť rovnaké zaobchádzanie s tým istým účastníkom v rôznych konaniach a nielen rovnaké zaobchádzanie so všetkými účastníkmi v tom istom (jednom) konaní.

Len na dokreslenie možno dodať, že z príloh predložených sťažovateľom zreteľne vyplýva, že uvedené uznesenie č. k. 2 Er 1553/2010-50 z 11. apríla 2012 bolo uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 22 CoE 244/2012 zo 17. októbra 2012 zmenené tak, že námietky sťažovateľa boli tiež zamietnuté.

5.5 Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je sťažnosť sťažovateľa z 24. januára 2013 zjavne neopodstatnená, pretože nie je daná vzájomná súvislosť označeného základného práva s napadnutým uznesením okresného súdu (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06). To umožňuje jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 druhej vety zákona o ústavnom súde.

6. K podaniu sťažovateľa z 10. februára 2013:

6.1 Sťažnosť ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy sa v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde podáva v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti napádaného rozhodnutia. Zmyslom uvedenej lehoty je chrániť právnu istotu nastolenú právoplatnými rozhodnutiami. Je vecou osôb, ktoré tvrdia, že ich práva boli takým rozhodnutím porušené, aby toto porušenie uplatnili čo najskôr, keď ešte ochrana poskytnutá ústavným súdom môže byť účinná. Ústavný súd už vo svojej judikatúre vyslovil, že ustanovenie § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd návrhom (sťažnosťou) viazaný, znamená nielen viazanosť petitom sťažnosti (porov. napríklad IV. ÚS 106/2013 a tam citovaná prejudikatúra), ale navyše aj viazanosť skutkovými tvrdeniami uvedenými v sťažnosti (porov. IV. ÚS 74/04, č. 54/2004 Zb. ÚS). Podľa názoru ústavného súdu to však ďalej

znamená aj to, že je viazaný tzv. sťažnostnými bodmi, teda rozsahom námietok, ktoré sťažovateľ proti napadnutému rozhodnutiu alebo postupu orgánu verejnej moci uplatňuje.

Zákon o ústavnom súde síce neupravuje, aké následky nastúpia v prípade, že určité námietky budú uplatnené až po uplynutí dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ako to ustanovuje napríklad § 205 ods. 3 a § 250h ods. 1 časti vety za bodkočiarkou OSP. Podľa názoru ústavného súdu však treba princíp uvedený v citovaných ustanoveniach aplikovať rovnako aj na sťažnosť podanú ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy. V konaní o takej sťažnosti možno preto vziať zreteľ len na také sťažnostné body (námietky proti napadnutému aktu verejnej moci), ktoré boli dostatočne vymedzené v dvojmesačnej lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Tým, samozrejme, nie je vylúčené precizovať uplatnené námietky či dopĺňať právnu argumentáciu aj po uplynutí tejto lehoty; nové námietky proti napadnutému aktu verejnej moci však uplatňovať nemožno. Platí to o to viac, keď je sťažovateľ zastúpený advokátom, na podania ktorého ústavný súd vo svojej judikatúre uplatňuje prísnejšie požiadavky (porov. napr. II. ÚS 117/05, č. 81/2005 Zb. ÚS).

Podanie sťažovateľa, ktorým tento dopĺňa ďalšie sťažnostné body (námietky) po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti, ktoré by inak bolo možné kvalifikovať ako zmenu sťažnosti (§ 95 OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde), tak nemožno meritórne prerokovať a treba ho bez ďalšieho odmietnuť ako neprípustnú zmenu sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde *per analogiam*.

6.2 V prerokúvanej veci je z bodov 1 a 2 tohto uznesenia zrejmé, že sťažovateľ, ktorý je zastúpený advokátom, vo svojej sťažnosti z 24. januára 2013 uplatnil jedinou námietku proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, a to neprípustnosť odvolania proti nemu. Všetky ďalšie námietky (nedostatočné odôvodnenie, nedostatok aktívnej legitimácie oprávneného a pod.) uplatnil až v podaní z 10. februára 2013, ktorým „doplnil“ pôvodnú sťažnosť. Keďže však napadnuté uznesenie okresného súdu bolo sťažovateľovi podľa jeho vlastných slov doručené už 26. novembra 2012 a dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti uplynula 26. januára 2013, je podanie z 10. februára 2013 oneskorené. V zmysle uvedené už

preto nebolo možné prihliadnuť na námietky uvedené navyše oproti sťažnosti z 24. januára 2013, ale toto podanie (v časti, v ktorej ho nebolo možné považovať za odstránenie nedostatkov pôvodnej sťažnosti) ako neprípustnú zmenu pôvodnej sťažnosti odmietnuť.

6.3 Ústavný súd len pripomína, že v prerokúvanej veci nebolo potrebné zaoberať sa tým, čo by sa zmenilo na uvedených právnych záveroch, ak by k rozšíreniu sťažnostných bodov (námietok) došlo po uplynutí lehoty v dôsledku výzvy ústavného súdu na opravu sťažnosti, alebo dokonca po ustanovení advokáta sťažovateľovi, ktorý podal sťažnosť bez advokátskeho zastúpenia. Sťažnosť z 24. januára 2013 sa totiž vyznačovala jedinou vadou, a to chýbajúcim petitom, vo zvyšku bola dostatočne určitá a námietka v nej uplatnená bola stručne, ale inak jasne formulovaná a odôvodnená. O advokátskom zastúpení sťažovateľa taktiež nebolo žiadnych pochyb, o čom svedčia splnomocnenia priložené v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde už k sťažnosti z 24. januára 2013.

7. Z uvedených dôvodov senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí pri predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) odmietol sťažnosť z 24. januára 2013, ako aj následné podanie z 10. februára 2013, tak ako to je uvedené vo výroku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. septembra 2013